

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS | INTERVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

Café Derby

Terug naar de eighties met Lenny Van Wesemael

EVEREST

FILMFESTIVAL OOSTENDE

THE SCORCH TRIALS

LE TOUT NOUVEAU TESTAMENT

KOEN DE GRAEVE

september 2015 **#14**

HITMAN

A G E N T 4 7

TWENTIETH CENTURY FOX PRESENTS A DAYBREAK / ADRIAN ASKARIE / DIANI PICTURES PRODUCTION HITMAN AGENT 47 ROBERT FRENCH
HANNAH WARE ZACHARY QUINTO CIARAN HINDS THOMAS KRETSCHMANN ANGELABABY MARCO BELTRAMI JONICILAS DE TOTH SEBASTIAN KRAVINKEL
MUSIC BY OTTAR GUDNASON COSTUME DESIGNER MICHAEL HENDRICKSON DANIEL ALTMAN MARCO MERLITZ EXECUTIVE PRODUCERS CHARLES GORDON PRODUCED BY ADRIAN ASKARIE EDITOR ALEX YOUNG EXECUTIVE PRODUCERS SKIP WOODS
PRODUCED BY INTERACTIVE A SQUARE ENIX COMPANY PRODUCED BY SKIP WOODS PRODUCED BY SKIP WOODS AND MICHAEL FINCH EXECUTIVE PRODUCER VALLEKSANDER BACH

Facebook.com/HitmanMovieBE #HitmanAgent47

9 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

CAVAR
PRESENTEERT

MATTEO
SIMONI

TERUG NAAR MORGEN

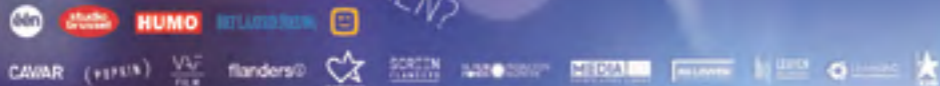
KOEN
DE GRAEVE

ROBRECHT
VANDEN
THOREN

WAT ALS JE
EEN EMAIL NAAR HET
VERLEDEN KON STUREN?

VANAF
30 SEPTEMBER
IN DE BIOSCOOP

WWW.TERUGNAARMORGEN.BE

THE MOST DANGEROUS PLACE ON EARTH

JASON CLARKE JOSH BROLIN JOHN HAWKES ROBIN WRIGHT

EMILY WATSON KEIRA KNIGHTLEY SAM WORTHINGTON AND JAKE GYLLENHAAL

EVEREST

BASED ON THE INCREDIBLE TRUE STORY

UNIVERSAL PICTURES and HALOGEN MEDIA PRESENT A PRODUCTION BY ROBERT ZEMMEK WITH CROSS CREEK PICTURES A WORKING TITLE PRODUCTION IN ASSOCIATION WITH RIX STUDIOS AND FREE STATE PICTURES
A BALTAZAR KORALKO FILM "EVEREST" JASON CLARKE JOSH BROLIN JOHN HAWKES ROBIN WRIGHT MICHAEL KELLY SAM WORTHINGTON KEIRA KNIGHTLEY EMILY WATSON
AND JAKE GYLLENHAAL COSTUME DESIGNER ANDREW WEAVER EXECUTIVE PRODUCERS MARIANZELLI PRODUCED BY GUY SPERANZA WRITTEN BY JAMES HAMILTON DIRECTED BY BALTAZAR KORALKO
EDITED BY SALVATORE TOTINO EXECUTIVE PRODUCERS DAVID BREAKBEARS PRODUCED BY ANGELA MORRISON LUCA CHASIN EVAN HAYES KANDAU DANIEL PETER MALLON MARK MALLON
PRODUCED BY BEVAN-ERIC HALLER BALTAZAR KORALKO NICKY BENTON BIRNIS TILER THOMPSON BRIAN OLIVER EXECUTIVE PRODUCERS WILLIAM ANDERSON AND SIMON BEAUFY PRODUCED BY BALTAZAR KORALKO
UNIVERSAL PICTURES PRESENTS EXPERIENCE EVEREST IN 3D A UNIVERSAL RELEASE

VANAF 23 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

EVEREST.MOVIE.BE

UNIVERSAL PICTURES

NA AVANT L'HIVER
EN IL Y A LONGTEMPS QUE JE T'AIME

ALEXI MATHIEU JULES GAUZELAN ANGELICA SARRE PATRICK D'ASSUMCAO PIERRE DELADONCHAMPS

une enfance

EEN FILM VAN PHILIPPE CLAUDEL

7 oktober
in de bioscoop

www.lumiere.be

Lumière

The Diary of a Teenage Girl

OFFICIAL SELECTION
2019
SUNDANCE
FILM FESTIVAL

65th Internationale
Filmfestspiele
Berlin

★★★★★
THE
GUARDIAN

★★★★
THE
INDEPENDENT

★★★★★
THE
TELEGRAPH

★★★★★
THE
TIMES

21 OKTOBER
IN DE BIOSCOOP

www.lumiere.be

Lumière

Droom hard, droom zacht

Voor de meesten onder ons betekent het einde van de vakantiemaanden het einde van een lange droom. Reizen naar verre en minder verre oorden, gekir van klein en groot, gezellige avonden die in nog gezelligere nachten veranderen: plots lijkt het allemaal tot een ver verleden te behoren.

Gelukkig kunnen we het hele jaar door wegdromen in de bioscoop. Want geef toe, een bezoekje aan de cinema heeft iets van een ontsnapping richting dromenland. Je nestelt je in een comfortabele zetel, de lichten gaan uit en je wordt meegesleurd in een waargebeurd drama, een spectaculair superheldenavontuur of een spannende horrorprent.

Het is dan ook geen toeval dat in veel fantastische films — van *Lawrence of Arabia* over *Taxi Driver* tot *Ratatouille* — dromers centraal staan. Aan dat lijstje kunnen deze maand maar liefst drie debuten van eigen bodem toegevoegd worden: het emotionele familie-avontuur *Café Derby*, de romantische sciencefictionfilm *Terug naar morgen* en de eigenzinnige animatieprent *Cafard*.

Sommige filmmakers zetten alles op alles om verbijs-terende droomlandschappen op het doek te toveren. Kijk maar naar Wim Vandekeybus' eerste langspeler *Galloping Mind*, *Cemetery of Splendour* van Gouden Palm-winnaar Apitchatpong Weerasethakul en — *last but not least* — *Le Tout Nouveau Testament*, de spits-vondige Bijbelherinterpretatie van Jaco Van Dormael.

En als dat nog niet genoeg droommateriaal voor één maand is, kun je je nog altijd overgeven aan de blockbustertaferelen van *Everest* en *The Scorch Trials*, een bezoekje brengen aan de *Exodus*-expo van regisseur/ beeldend kunstenaar Nicolas Provost in de Warande te Turnhout of een blik werpen op het prikkelende programma van het Filmfestival Oostende.

Droom hard, droom zacht, maar droom vooral veel.

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

12.09.15 tot 14.02.16

EXODUS

NICOLAS PROVOST

Het boek 'Dream Machine' van Nicolas Provost is vanaf half september te koop in de boekhandel. Teksten van o.a. Neville Wakefield en Leo Goldsmith.

Gratis toegang

MICHAEL CAINE HARVEY KEITEL RACHEL WEISZ PAUL DANO JANE FONDA
YOUTH
 LA GIOVINEZZA
 A FILM BY PAOLO SORRENTINO
 DIRECTOR OF OSCAR WINNER LA GRANDE BELLEZZA

VANAF 7 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

YouTube / ParadisoFilmsBE

14

22

45

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
 info@vertigoweb.be
 www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be
ADJUNCT-BLADMANAGER Karlijn Van de Cruys
MEDEWERKERS Ruben Nollet, Kurt Vandemaele, Hannes Dedeurwaerder, Jimmy Van der Velde, Ewoud Ceulemans, Ben Van Alboom, Jonas Govaerts, Tom Rouvrois, Britt Valkenborghs, Anke Wauters, Nico Krols, Niels Putman, Ruben Demasure, Dominic Zehnder, Chris Craps, Dennis Van Dessel
WEBMASTER Hans Verschooten
WEBREDACTIE Jimmy Van der Velde
EINDREDACTIE Stefaan Werbrouck
GRAFISCH ONTWERP Wouter De Boeck – www.wouterdeboek.com
FOTOGRAFEN Greetje van Buggenhout
ILLUSTRATOR Gilles Vranckx
RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen
DRUK Drukkerij Moderna

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe

www.facebook.com/VERTIGObe

FLASHFORWARD

CINÉ SELECT

Een greep uit het bijzonderste bioscoopaanbod 10

ACHTER DE SCHERMEN

Kwinten Van Laethem en de geluiden van de echte wereld 11

FILMFAN

Sarah Vandeursen en haar favoriete filmidioten 12

CLOSE-UP

CAFÉ DERBY

Lenny Van Wesemael verfilmt haar jeugd 14

LE TOUT NOUVEAU TESTAMENT

Het evangelie volgens Jaco Van Dormael 18

EVEREST

Het topje van de bergcinema 20

CEMETERY OF SPLENDOUR

Apichatpong Weerasethakul houdt van mannen in uniform 22

HANGIJZER

Bringing Out the Dead of lijkenpikkerij in Hollywood 24

GALLOPING MIND

Wim Vandekeybus berijdt het filmdier 28

FILMFESTIVAL OOSTENDE

THE MAZE RUNNER: THE SCORCH TRIALS

De Young Adult-hype in cijfers 32

CAFARD

De geanimeerde geschiedenis van Jan Bultheel 36

SPECTRUM

Het scharniermoment van Nicolas Provost 38

TERUG NAAR MORGEN

Koen De Graeve, fan van science én fiction 40

POINT OF VIEW

RECENSIES

Straight Outta Compton, Madame Bovary, Gus, Knight of Cups, Schneider vs. Bax 45

BESTE.FILM.OOIT.

Pan's Labyrinth: Guillermo del Toro subversiefste sprookje 46

01
SEP

100 JAAR TECHNICOLOR

Cinema Zuid Antwerpen (tot 15/9)

Vier de verjaardag van de baanbrekende kleurenfilmtechniek met vertoningen van klassiekers als *The Wizard of Oz* en *The Red Shoes*.

02
SEP

CYCLUS PIERRE DROUOT

Cinematek Brussel (tot 27/11)

Ontdek *Cash! Cash?*, *Taxandria*, *Daughters of Darkness* en de vele andere films die de directeur-intendant van het VAF in een vorig leven produceerde en schreef.

03
SEP

THE BEAUX' STRATAGEM

Utopolis Mechelen

In dit stuk van het Londense National Theatre vluchten twee stedelingen naar het platteland om rijke vrouwen het hof te maken.

15
SEP

HET NIEUWE RIJKSMUSEUM

Utopolis Turnhout en Mechelen

Een documentaire die je meeneemt achter de schermen van de door tegenslag geteisterde renovatie van de Amsterdamse kunsttempel.

16
SEP

THE MAZE RUNNER EVENT

Kinopolis

Een zinderende Young Adult-double bill waarmee je de eerste film kan (her)belevén, om nadien in avant-première opvolger *The Scorch Trials* te bewonderen.

ACHTER DE SCHERMEN

Home

Geluidstechnicus Kwinten Van Laethem maakt de sprong van non-fictie naar fictie

tekst **KURT VANDEMAELE**
foto **FIEN CARLIER**

Het is de laatste opnamedag van *Home*, Fien Trochs nieuwste film, die ze met een kleine ploeg in en rond Brussel draaide. Ook Kwinten Van Laethem kan straks naar huis.

Gewoonlijk werkt de 32-jarige geluidstechnicus op documentaires. “Toen ik net van de schoolbanken af kwam, dacht ik dat ik alles moest kunnen”, vertelt hij. “Maar na een tijdje besepte ik dat ik non-fictie het leukst vond. Je krijgt veel meer vrijheid, je bent niet constant bezig met het stil krijgen van de ploeg en je moet de echte wereld in je werk betrekken.

Van Laethem raakte in contact met Troch via haar wederhelft, Nico Leunen. “Hij monteerde een aantal documentaires waarvoor ik het geluid had gedaan. Toen Fien zei dat ze *Home* in docu-stijl wilde draaien, kwamen we als vanzelf bij elkaar terecht.” Er volgt een gegeneerd lachje en een bekentenis: “Ik moet erbij vertellen dat ik — heel *cheesy* — een fanmail heb gestuurd om te zeggen dat ik haar vorige film, *Kid*, zo mooi vond.”

Voor Van Laethem was zijn eerste lange fictiefilm een geweldige ervaring. “Fien liet me echt meedenken. Ze zei van meet af aan dat ze openstond voor de cadeaus die zich aanbieden. Mij heeft ze met deze film in ieder geval iets moois geschonken.” ▣

IN 2016 IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

18
SEP

EX MACHINA

KASKcinema Gent

28 Days Later-scenarist Alex Garland heeft het in zijn regiedebuut over de wonderen en gevaren van artificiële intelligentie. Met een glansrol voor Alicia Vikander.

21
SEP

DE WERELD IN ANTWERPEN

De Roma Borgerhout

Een documentaire over acht Antwerpenaren met Vlaamse, Congolese, Ghanese en Marokkaanse roots, met nadien een sofagesprek en muziek.

22
SEP

BALLET LIVE: ROMEO AND JULIET

Kinopolis

Kenneth MacMillans' bruisende en kleurrijke versie van de romantische Shakespearetragedie, begeleid door de klassieke muziek van Prokofjev.

24
SEP

ARCADE FIRE – REFLEKTOR TAPES

Kinopolis

Deze documentaire biedt een fascinerende kijk op de creatieve trip die de band Arcade Fire maakte tijdens het opnameproces van hun bejubelde album *Reflektor*.

25
SEP

ARTISTS ATTACK

Cinematek Brussel

Een B-to-Z-double bill van Offscreen waarbij zowel *The Vampire and the Ballerina* (1960) als *Perfect Blue* (1997) artiesten in bloederige situaties droppen.

03
OKT

BELGISCH HUISKAMERFESTIVAL

Kunstencentrum BUDA Kortrijk

Om veertig jaar Budascoop te vieren worden evenveel huiskamers in de nabije omgeving omgevormd tot filmzaaltjes waar je heel wat publiekslievelingen kan bekijken.

FILMFAN

Sarah Vandeursen

Vanaf 10 september brengt VIER het nieuwe programma *Geubels en de idioten*, waarin Philippe Geubels zijn kompanen aanmoedigt om de meest bizarre stunts uit te halen. *Vertigo* ging op zoek naar de filmfan in onze favoriete idioot uit het team: Kenji Minogue-zangeres Sarah Vandeursen.

tekst EWOUDE CEULEMANS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is je allereerste filmherinnering?

SARAH VANDEURSEN: "Waar-schijnlijk *Bambi*, bij mijn grootouders thuis. Ik was een jaar of vier-vijf, denk ik, en ik heb hard gehuild. *Bambi* heeft me het begrip 'de dood' leren kennen."

Wat is de laatste film die je hebt bekeken?

"*Under the Skin*. Die heeft me volledig weggeblazen, mijn leven zelfs veranderd. Ik dacht voortdurend: 'Zo'n geflipte film heb ik nog nooit gezien.' Ik hou erg van het bevreemdende sfeertje. Ik ben ook grote fan van David Lynch, ook al lijken de verhalen in die films niet per se op iets. Dat ze je meesleuren in een vreemd universum, zonder dat het belachelijk of vergezocht aanvoelt, vind ik echt maf. Je gelooft alles wat er in die films gebeurt."

Fan van maffe auteursfilms dus. Is er ook een genre dat je niet kunt bekijken?

"Ik heb het moeilijk met science-fiction. Al is *Under the Skin* natuurlijk óók sciencefiction. Maar als het typisch Amerikaanse films zijn, waarin de wereld gered moet worden en alles draait rond robots en special effects, moet ik er niet van weten."

Welke film had nooit gemaakt mogen worden?

"*The Room*. Maar dat is heel dubbel, want ik bekijk die film wel telkens opnieuw. (lacht) Hij is zo slecht dat het hilarisch wordt. De regisseur, Tommy Wiseau, heeft ook het scenario geschreven én hij speelt de hoofdrol. Alsof hij zichzelf wilde lanceren, maar dat is compleet mislukt. Wat heeft die man bezield dat hij daar zo hard in geloofde? Dat vind ik een fascinerende gedachte."

Zijn er ook films die je opnieuw kan kijken omdat je ze echt goed vindt?

"*8 Femmes* en *Swimming Pool*. Ik ben een grote François Ozon-fan. En *Fear and Loathing in Las Vegas* heb ik ooit drie keer op één avond bekeken. Een heel raar moment. Maar het is zo'n intrigerende en grappige film, en ik zat helemaal mee in de trip van die hoofdpersonages. En ik hou ook erg van roadmovies. En woestijnfilms."

Woestijnfilms?

"De woestijn trekt me heel hard aan. *Paris, Texas* en *Priscilla: Queen of the Desert* vind ik ook geweldig. Het is altijd wat absurd en wat campy: die films gaan erover, maar op een leuke manier. Ik ben ook op reis geweest naar Amerika, gewoon om die sfeer op te snuiven en om mezelf

"IK BEN DOL OP
WOESTIJNFILMS"

in zo'n film te kunnen wanen. Een heel fijn gevoel."

Om even terug te keren naar Geubels en de idioten: wie is je favoriete filmidioot?

"Die twee van *Fear and Loathing*. En *The Idiots* van Lars von Trier, natuurlijk. Twee jaar geleden heb ik een gesloten Facebookpagina aangeemaakt met vrienden, om die film na te spelen. Niet per se de orgieën en zo, eerder om gewoon het geweldige concept opnieuw tot leven te wekken. We waren zelfs al op zoek naar concrete locaties, maar wegens te drukke agenda's is het er — voorlopig — nog niet van gekomen. Maar ik wil het nog altijd een keer doen."

Stel dat er een Sarah Vandeursen-biopic wordt gemaakt: wie moet dan de hoofdrol vertolken?

"Doe maar Isabelle Huppert. Zij kan alle soorten rollen aan, zowel komisch als tragisch. Maar ik ga ervan uit dat er nooit een film over mijn leven wordt gemaakt en indien wel sowieso postuum. Isabelle Huppert zal er dan wel al niet meer zijn, vrees ik. (lacht)"

@Ewoud51

Geubels en de idioten

Vanaf 10 september op VIER

CAFÉ DERBY

TUSSEN KRAAM & KROEG

Als dochter van een marktkramer werd ze geboren, maar daar bleef het niet bij voor **Lenny Van Wesemael**. Vaderlief had namelijk grootse caféplannen, en op dat familieavontuur baseerde de Vlaamse filmmaakster haar sprankelende langspeeldebuut *Café Derby*. “Het leek wel of mijn pa mensen kon betoveren.”

tekst **STEVEN TUFFIN**

Regisseur worden was niet bepaald een jeugdroom.” Geen zin die je zou verwachten uit de mond van iemand die met haar eerste langspeler een lach, een traan en nog heel wat andere emoties triomfantelijk teweegbrengt. Toch droomde *Café Derby*-regisseuse Lenny Van Wesemael tijdens haar jeugd van een andere carrière. “Ik wou dolgraag mode studeren. Ik tekende heel veel en was bezig met ontwerpen.”

Het tijt keerde toen ze betrokken raakte bij Kung Fu, het Gentse theatercollectief waar ook Felix van

Groeningen deel van uitmaakte. “Ik acteerde in enkele stukken en kortfilms en vond dat *keitof*. Langzaam maar zeker besepte ik dat ik in mode mijn verhaal niet kwijt kon. De focus op het lichamelijke beperkte me te veel.”

Het moment waarop van Groeningen haar vroeg om een choreografie in goede banen te leiden gaf de doorslag. “Plots leek alles op zijn plaats te vallen. Ik had enorm genoten van de voorbereiding en zo’n grote groep toespreken viel me veel makkelijker dan verwacht. Dat ze allemaal ook nog eens luisterden, voelde leuk aan.”

Hard labeur

De belangrijkste les die Van Wesemael tijdens haar filmopleiding aan het Gentse KASK leerde, was dat films maken vooral doen is. “Ik werd omringd door mensen met een encyclopedische kennis van de filmgeschiedenis, maar vaak leek die net beknottend te werken. Je moet in de eerste plaats keihard werken. De handen uit de mouwen steken. Of iets verwijst naar Pasolini of Tarantino is eigenlijk maar bijzaak.”

Dat er meer dan tien jaar zit tussen Van Wesemaels afstudeerfilm *Dans met mij* en haar eerste langspeler, betekent niet dat ze het rustig aan heeft gedaan. “Direct na mijn studies heb ik een subsidiedossier voor een kortfilm ingediend bij het Vlaams Audiovisueel Fonds. Dat werd afgekeurd, maar ik ben niet bij de pakken blijven zitten en heb met de hulp van heel wat mensen voor heel weinig geld een andere kortfilm gemaakt, *L'origine du monde*.”

Daarnaast verzorgde Van Wesemael ook de casting voor verschillende films en series. “*De helaasheid der dingen* was echt een topervaring. Ik stapte heel dapper enkele zware cafés in Aalst binnen en piepte: ‘Waren jullie meedoen in een film?’ Het zorgde voor een bepaalde sfeer op de set, die bijdroeg tot de authenticiteit. Het was ook enorm leerrijk om Felix bezig te zien. Het is ongelooflijk hoe hij met zijn drive andere mensen kan motiveren.”

De paus op cafe

Haar doorzettingsvermogen bracht Van Wesemael opnieuw in contact met Dirk Impens, de man die met zijn productiebedrijf Menuet onder meer de films van Felix van Groeningen hielp verwezenlijken. “Ik had les gehad van Dirk op het KASK, waar hij productie gaf aan de laatstejaarsstudenten. Iedereen leek schrik van hem te hebben omdat hij niet van de makkelijkste is, maar ik vond hem net leuk. Hij wist mijn werk te waarderen en stimuleerde me om aan de slag te blijven.”

Nadat het tweetal samen had gewerkt aan de kortfilm *Dansen met Travolta*, opperde Impens dat Van Wesemael iets

over haar vader moest maken. “Hij kon moeilijk anders. Ik had het zo vaak over mijn pa en de verhalen die over hem de ronde deden. Ik denk dat mijn onderbewustzijn een signaal naar de buitenwereld probeerde te sturen.

Door het overschot aan hilarische — en minder hilarische — voorvallen wist Van Wesemael aanvankelijk niet waar te beginnen. Tot Impens samen met van Groeningen een scenario-atelier organiseerde. “Alle aanwezigen moesten drie verhalen verzinnen. Toen ik vertelde dat mijn pa in de jaren tachtig een café had overgenomen in de buurt van het vliegveld waar de paus ging landen tijdens zijn bezoek aan België — én er dus iets te verdienen viel — reageerde iedereen plots heel enthousiast.”

Tijdens het schrijven ontdekte Van Wesemael dat ze de nadruk op de vader-dochterrelatie wou leggen. “Het viel me op dat ik een heel klare kijk op de dingen had. Ik wist meteen welke emoties ik op het witte doek wou brengen. Veel heeft te maken met de uiteenlopende gevoelens die je als kind hebt als het over je ouders gaat — zeker als je over een van hen de wildste dingen hoort.”

Van Wesemaels vader had zijn reputatie duidelijk niet gestolen. “Een van de gekste verhalen was dat hij zand stond te verkopen aan zee. Hij had met een makker gewed dat hem het zou lukken om mensen op enkele meters van het strand te overtuigen dat het zand dat hij in zakjes had gestoken prima spul tegen de slakken was.”

Dat je als kijker ondanks alles toch sympathie blijft hebben voor filmvader Georges, heeft volgens Van Wesemael veel te maken met de acteur die hem speelt, Wim Opbrouck. “Het was niet makkelijk, maar Wim bleek de perfecte keuze. Hij heeft iets van een bon vivant, maar tegelijk ook iets volks. Dat gold ook voor mijn vader. Ze behoren tot het soort mensen dat met iedereen over alles kan praten. Het lijkt wel alsof ze mensen kunnen betoveren.”

Op de set met manlief

De casting begon echter met de zoektocht naar het juiste meisje om Sara, de filmversie van de jonge Van Wesemael, te vertolken. “Omdat ik beseftte dat een foute keuze desastreus zou zijn, begonnen we goed op tijd.

We zagen ontzettend veel kandidaten, waarvan we er zes weerhielden. Met hen heb ik een half jaar gewerkt. Of beter: ik ontmoette hen om de zoveel weken. Hoewel ze stuk voor stuk hun kwaliteiten hadden, wist ik dat Chloë (*Daxhelet, nvdr.*) *the one* was. Ze straalde de prepuberale verwondering uit waarnaar ik op zoek was.”

De rest van de cast bestaat uit een mix van oude bekenden als Geert Van Rampelberg en Dirk Van Dijck en nieuwe gezichten als postergirl Zinya Van Reeth en Andres Doise. Ook van de partij is Ben Segers, bekend van onder meer *Safety First* en toevallig — of niet — Van Wesemaels wederhelft. “Misschien ben ik bevooroordeeld, maar ik vind Ben een ongelooflijk goede acteur. Hij is een harde werker. Als hij ergens voor gaat, doet hij dat voor de volle honderd procent. Hij gaf me het gevoel dat ik niet alleen aan de kar moest trekken.”

Hoewel het fonkelende eindresultaat anders doet geloven, was *Café Derby* een bescheiden productie met een beperkte opnameperiode. “We hadden 27 dagen om alles in te blikken. Een

goede voorbereiding was dan ook cruciaal.” Een stand-in voor de originele kroeg — die enkele jaren geleden tegen de vlakte ging — werd gevonden in Wondelgem. En voor de marktscènes zat Van Wesemael bij de bron. “Mijn broer is marktkramer. Via hem konden we een hoop attributen — die eigenlijk sinds de eighties niet zo hard veranderd zijn — te pakken krijgen.”

Van Arnold tot Andersson

Aan Ruben Impens, de cameraman van onder meer *Aanrijding in Moskou* en alle van Groeningen-films, heeft Van Wesemael ook veel gehad. “Hij dacht niet alleen na over het beeld, maar ook over het verhaal. Tijdens de pre-productie kon hij soms heel kritisch uit de hoek komen. ‘Ben je wel zeker dat je het op die manier wil vertellen?’, zei hij wel eens. Maar op de set was hij een enorme steun. Hij gaat heel intuïtief te werk, wat ik enorm waardeer.”

Ondanks die gevoelsmatige aanpak bekeek het duo vooraf een aantal films ter inspiratie. “Het werk van Xavier Dolan bijvoorbeeld: die kan de zaken een onrealistische touch meegeven. Ook

belangrijk voor mij was *A Swedish Love Story*, de eerste langspeler van Roy Andersson uit 1970. Daarnaast zagen we films van vrouwelijke regisseurs, zoals *Somewhere* van Sofia Coppola of *Fish Tank* van Andrea Arnold.

Voor de montage deed Van Wesemael een beroep op Thomas Pooters. “Een suggestie van de grote Nico Leunen. Tijdens ons eerste gesprek viel het me op dat Thomas de film eerder op een emotionele dan op een technische manier benaderde. We kwamen tot het besef dat we in de eerste helft onze tijd moesten nemen om de personages voor te stellen om dan in de tweede helft naar een hogere, emotionelere versnelling te schakelen.”

Dat Lady Linn de score componeerde, hoeft geenszins te verbazen. Het Gentse poptalent en Van Wesemael zijn al lang bevriend en ze werkten al vaker samen. “Toch zijn we niet over één nacht ijs gegaan. We hadden allerlei wilde ideeën — een elektronische score à la *Drive* bijvoorbeeld — maar uiteindelijk zijn we bij iets veel subtielers terechtgekomen.”

Deze maand laat Van Wesemael — na de wereldpremière op het Filmfestival Oostende — haar eerste langspeler los op het Belgische bioscooppubliek. Zo wordt *Café Derby* haar tweede boreling op enkele maanden tijd, want in mei beviel ze van Gène. “Een ongelooflijk ingrijpende gebeurtenis. De liefde die ik voor hem voel is overweldigend. Voor een tweede film wil ik mijn tijd nemen. Ik heb wel een idee voor een dansfilm, maar daar zullen we het op een ander moment eens over hebben.”

VANAF 16 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

» BELGISCHE BEGINNERS

De Belgische filmgeschiedenis barst van de daverende debuten. Surf naar Vertigoweb.be en ontdek welke eerste langspelers van eigen bodem je dringend moet inhalen!

De tweede eerste komst

Sinds zijn debuut *Toto le héros* staat **Jaco Van Dormael** bekend als een van de creatiefste regisseurs van ons land. Met *Le Tout Nouveau Testament*, een hoogstpersoonlijke herinterpretatie van de Bijbel, bouwt hij zijn prettig gestoorde oeuvre verder uit. Op audiëntie op de set in Brussel. “Deze stad is zo mooi omdat ze zo lelijk is.”

tekst NICO KROLS

De creatiedrang van God en de surrealistische gevolgen ervan: dat zijn de thema's waar Jaco Van Dormael al van in den beginne over vertelt. Ook in zijn nieuwste film, *Le Tout Nouveau Testament*, vormen ze de ruggengraat van het verhaal. God blijkt een onhebbelijke Brusselaar, wiens zoon het thuis allang is afgebold, en deze keer is het zijn dochter die op de Aarde moet neerdalen om de boel te redden.

Sint-Benoît

We ontmoeten Van Dormael in een wasserette vlak bij het Flageyplein in Brussel, waar hij aan het draaien is.

God woont immers in een flatgebouw in Molenbeek, waar hij de verveling tegengaat door natuurrampen te ontketenen en wat met de mens te dollen. Voor de rol van Onze Onhebbelijke Vader deed de regisseur een beroep op Benoît Poelvoorde. “Ik ken hem al een tijdje en het uitgangspunt leek me de ideale gelegenheid om eindelijk eens samen te werken!”

Voor het eerst werkte Van Dormael ook met een coscenarist: Thomas Gunzig, een Brusselse schrijver bekend om zijn zwarte humor. “Dat was interessant. We schreven ieder apart — daar gaf ik de voorkeur aan — lieten dan onze ideeën botsen en keken hoe we alles konden combineren. Dat heeft het schrijfproces versneld en zelfs als het werk voor geen meter vorderde, amuseerden we ons te pletter. (lacht)”

De Heilige Hoofdstad

Dat Brussel het decor vormt, heeft niet alleen te maken met het feit dat Van Dormael zijn verhalen graag dicht bij huis zoekt, de stad voegt ook iets toe. “Brussel is zo mooi omdat ze zo lelijk is”, zegt hij. “Ze verrast voortdurend en is politiek geladen. De personages passen in zo'n kosmopolitische, chaotische plaats, met die mengelmoes aan talen en nationaliteiten. Ze lopen allemaal wat verloren en zijn getekend door het leven.”

Of die mengeling van tristesse en humor overeenstemt met Van Dormaels persoonlijke kijk op het leven laat hij liever in het midden. “Ik hou er niet zo van om mijn eigen werk te analyseren. Ik denk er echt niet over na. Natuurlijk stel ik existentiële en maatschappelijke vragen, maar ze zitten functioneel in het scenario vervat. Dieper dan dat gaat het voor mij niet. Ik heb mij gewoon de vraag gesteld: wat als niet Jezus, maar een meisje de Messias was? Zouden we beter af zijn? De meeste godsdiensten

zijn een erg mannelijke aangelegenheid. Buiten de maagd Maria is in het katholicisme iedereen van betekenis mannelijk.”

Op tijd sterven

Daarmee begeeft Van Dormael zich in één beweging op surrealistisch terrein. De clash tussen God en zijn dochter zorgt er immers voor dat alle mensen de datum van hun dood te weten komen, wat leidt tot de gekste beslissingen, zoals de jonge Kevin die allerlei suïcidale stunts uitprobeert. Dat lijkt de film een typisch Belgisch elan te geven. “Ik weet niet of dit humor is die ver kan reizen”, zegt de cineast. “De grappen zijn offbeat, surrealistisch, absurd en onverklaarbaar.” (*De internationale lofzangen na de wereldpremière in Cannes bewezen alvast dat Le Tout Nouveau Testament over de hele wereld aan kan slaan, nvdr.*)

Tot slot: wat zou Van Dormael zelf doen, mocht hij zijn sterfdatum kennen? “Dat kan ik niet zeggen, precies omdat ik die datum niet kén. Als je hem wel kent, zouden je keuzes zich duidelijker opdringen en radicaler zijn. De personages beseffen veel meer dan wij dat ze sterfelijk zijn. Wij zijn onsterfelijk, zolang we de dag van onze dood niet kennen.” ▣

VANAF 2 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

@NicoKrols

» ZALIGE JACO

Jaco Van Dormael heeft ondertussen een indrukwekkend oeuvre opgebouwd. Op Vertigoweb.be frissen we ons collectieve geheugen op aan de hand van enkele onvergetelijke fragmenten.

EVEREST

HOGE TOPPEN CINEMA

De relatie tussen berg en bioscoop is er eentje die al meer dan een eeuw meegaat. Niet moeilijk dus dat Hollywood het met het spectaculaire *Everest* andermaal in sneeuw Witte sferen gaat zoeken. De lawine van bergfilms doorzocht.

tekst STEVEN TUFFIN

DIE GEIERWALLY 1921

Geen biopic over een verre Duitse voorvader van Eddy Wally, maar een vroege *Bergfilm*, een in de Tiroolse Alpen gesitueerd genre dat in het Duitsland van de jaren twintig en dertig enorm populair was. Inspiratiebron was een gelijknamig boek van de 19^e-eeuwse schrijfster Wilhelmine Von Hillern. Regisseur E.A. Dupont faalde later in Hollywood, maar deze hit belandde meermaals in de remakemachine.

THE EIGER SANCTION 1975

De Eiger is niet de hoogste berg in de Zwitserse Alpen, maar wel de verraderlijkste. De perfecte setting voor een moordmysterie, dacht Clint Eastwood, die zichzelf en George Kennedy regisseerde in deze bewerking van een internationale bestseller. Als kind droomde het filmicoon er al van om een gevaarlijke berg te trotseren en daarom deed hij voor de klimsequenties geen beroep op een stuntman.

CLIFFHANGER 1993

Toen superster Sylvester Stallone een John Hughes-komedie in het water zag vallen en het 'Die Hard in een orkaan'-project van regisseur Renny Harlin afgevoerd werd, sloeg het testosteronduo de handen in elkaar voor deze actieprent over een boevenbende die in de Rocky Mountains strandt. In plaats van de Amerikaanse bergketen zie je echter de Italiaanse Dolomieten op het scherm.

TOUCHING THE VOID 2003

In de wereld van de fictiefilm brak Kevin MacDonald door met *The Last King Of Scotland*, de broeierige Idi Amin-historie die Forest Whitaker een Oscar en talloze andere awards opleverde. Op documentairevlak brak de Schotse filmmaker al vroeger potten met onder meer deze reconstructie van een klimdrama op de Siula Grande in het Peruaanse Andesgebergte.

EVEREST 2015

Jake Gyllenhaal, Josh Brolin, Jason Clarke, Sam Worthington, Keira Knightley... Er lijkt maar geen einde te komen aan de sterrencast van deze blockbuster gebaseerd op een catastrofe die zich in de jaren negentig op de titelberg afspeelde. Er werd op locatie gedraaid in de Italiaanse Öztaler Alpen, IJsland en Nepal, maar ook de legendarische Pinewood Studios in Groot-Brittannië stonden op het *shooting schedule*. ▣

VANAF 23 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

SLAAP SOLDAAT SLAAP

Goed nieuws voor wie Gouden Palm-winnaar *Uncle Boonmee Who Can Recall His Past Lives* moeilijk verteerde: *Cemetery of Splendour*, de nieuwe film van de Thaise regisseur Apichatpong Weerasethakul, is veel toegankelijker. En dat ondanks thema's als de dood en de littekens van de geschiedenis. "Een militair is voor mij een seksobject."

tekst CHRIS CRAPS

Apichatpong Weerasethakul — Joe voor Westerlingen die niet over hun tong willen struikelen — volgt in *Cemetery of Splendour* een vrouw van middelbare leeftijd die regelmatig militairen in een ziekenhuis bezoekt. Die mannen bevinden zich in een mysterieuze comateuze toestand en slapen bijna ononderbroken. Een en ander zou te maken hebben met een begraafplaats van oude koningen die zich onder het ziekenhuis bevindt.

"Het idee van die slapende soldaten haalde ik uit een nieuwsbericht", vertelt de cineast. "Dat ging over een vreemde ziekte die was uitgebroken, waarbij de patiënten onder quarantaine werden geplaatst in een militair ziekenhuis. Dat vond ik heel interessant. Ten eerste ben ik altijd al

geïnteresseerd geweest in slapen als een middel om te ontsnappen, een thema dat in veel van mijn kunstwerken (*naast films maakt Joe ook video-installaties, nvdr.*) terugkomt. Daarnaast voel ik me erg aangetrokken tot soldaten. Een militair is voor mij een seksobject. Ik ben gefascineerd door uniformen en de macht die ze uitstralen. Dat is niet zo vreemd als je opgroeit in Thailand, een land met een heel sterke militaire cultuur. Zo hebben we meer hoge generaals dan de VS, terwijl Thailand kleiner is dan Texas."

Zwijgplicht in Thailand

Cemetery of Splendour is Joe's meest politieke film tot nu toe. In het Thailand van vandaag, waar de vrijheden na de staatsgreep van vorig jaar flink aan

banden werden gelegd, is dat echter minder evident dan je zou denken. "Ik zie de film vooral als mijn reactie op de verwarde toestand waarin het moderne Thailand zich bevindt", zegt de regisseur. "Er gebeuren zoveel absurditeiten waarvan je amper kan geloven dat ze waar zijn. Om daaraan te ontsnappen wil je vluchten naar een andere wereld, bijvoorbeeld door te slapen."

De film bevat nog een ander politiek element, maar daarover kan Joe niet praten. "Dat is veel te gevaarlijk. Ik moet oppassen. Sommige van mijn vrienden zijn door de militaire overheid opgeroepen en werden verplicht een document te ondertekenen waarin ze beloofden dat ze niet over politiek zouden praten. Mij is dat nog niet overkomen, maar ik probeer omwille van die vrienden voorzichtig te zijn."

Horror in Hollywood

Sinds zijn Gouden Palm is Weerasethakul een grote naam in de filmwereld en wordt hij overal met open armen ontvangen. "Ik kan nu naar alle uithoeken van de wereld reizen en ontdekken dat er wel degelijk een publiek voor mijn films bestaat. Intussen heb ik de prijs zelf wel niet meer in mijn bezit. (*lacht*) Ik heb hem weggeven aan het Thaise filmarchief omdat ik er geen plaats voor had en die instelling wou steunen. Al mijn prijzen gaan trouwens naar daar."

Dankzij de Palm kreeg Joe ook telefoon uit Hollywood, maar we moeten niet meteen een Amerikaanse film van Joe verwachten. "Hollywood heeft me gecontacteerd maar mijn manier van werken is helemaal anders dan die van de Amerikaanse studio's.

Al wil ik het toch ooit proberen. Ik heb gezegd dat ik graag een horrorfilm à la *The Others* van Alejandro Amenábar wil maken, waarna ik een hele hoop vergelijkbare scenario's ontving. Maar ik heb nog geen tijd gehad om ze te lezen. Het zal dus nog even duren."

Amerika is de filmmaker nochtans niet vreemd. Zo studeerde hij in de tweede helft van de jaren negentig kunst in Chicago. "Ik ben bovendien opgegroeid met Amerikaanse B-horror, en ben nog altijd dol op dat soort cinema. Waarom weet ik niet precies. Misschien omdat dergelijke films me opnieuw een kind doen voelen? Je gooit alle logica overboord en geniet zoals je dat vroeger deed. Ik kijk tegenwoordig wel meer naar science-fiction. Zo ben ik naar *The Avengers* geweest, al ben ik vrij snel in slaap

gevallen. (*schatert*) *Under the Skin* heb ik ook gezien. In het begin vond ik er geen zak aan, na een tijdje groeide mijn interesse en tegen het einde was hij fantastisch." ▣

VANAF 2 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

@ChrisCraps

» DROOMCINEMA

Christopher Nolan en David Lynch zijn maar een paar van de klinkende namen die net zoals Apichatpong Weerasethakul gefascineerd zijn door de slaap. Online lijsten we de wonderlijkste dreamscapes die het witte doek ooit sierden op.

HANGIJZER

BRINGING OUT THE DEAD

In zijn nieuwe film *Life* zoomt Anton Corbijn in op de vriendschap tussen James Dean en fotograaf Dennis Stock, maar neemt hij tegelijk de mytevorming rond de vroeg gestorven acteur onder de loep. Sterven kan in Hollywood dan ook een prima carrièrezet zijn. Vraag maar aan de erven Elvis Presley, Marilyn Monroe en recenter Heath Ledger.

tekst DENNIS VAN DESSEL illustratie GILLES VRANCKX

In 1955 maakte fotograaf Dennis Stock voor *Life Magazine* een 'visuele biografie' van rijzende ster James Dean. Stock volgde de acteur tijdens een bezoek aan diens ouderlijk huis in Fairmount, Indiana, tijdens de laatste opnames van *Rebel without a Cause* en op stap in New York. Een foto van de jongeman die in de regen over een grotendeels verlaten Times Square loopt, met zijn handen in zijn zakken, zijn kraag opgetrokken tegen de koude en een sigaret in de mond, werd achteraf het iconische beeld van Dean.

Zeven maanden na die fotoreportage knalde de ster in spe met zijn Porsche frontaal op een tegenligger en alles was voorbij. Of beter: toen begon alles. De drie films die Dean achterliet — *East of Eden*, *Rebel without a Cause* en het in 1956 postuum uitgebrachte *Giant* — zorgden er in de eerste jaren na zijn dood voor dat hij niet werd vergeten, maar op langere termijn lieten vooral de foto's van Stock hem voortleven in het collectieve geheugen. Simpel gezegd: er zijn wel wat mensen die de films van Dean hebben gezien maar werkelijk iedereen kent die foto op Times Square.

Voor altijd in de regen

In *Life* zet Corbijn de relatie tussen Dean en Stock centraal en daarmee ook de relatie tussen een echt persoon en het beeld dat van hem wordt gecreëerd. Corbijn weet overigens waarover hij praat: als fotograaf maakte hij in 1979 zelf een iconische fotoreportage van Joy Division. Een jaar later pleegde zanger Ian Curtis zelfmoord, waarmee ook hij een legende werd - zij het dan wel van een heel andere soort.

Als mensen na hun dood uitgroeien tot bijna mythologische figuren, wordt het steeds minder relevant hoe ze zich tijdens hun leven gedroegen. James Dean was naar verluidt een moeilijke kerel, die een hoop jeugdtrauma's meesleurde en in de knoop lag met zijn seksualiteit. Hij was ook niet de beste acteur aller tijden en probeerde met zijn charisma te maskeren dat hij eigenlijk niet veel acteertechniek had.

Maar dat doet er niet toe: het beeld dat van hem overleeft, is dat van de rebelse *Einzelgänger* die in dat regenachtige New York de belichaming van coole tristesse werd. Dat Dean maar 24 werd, is daarbij eerder een voordeel. Hij is nooit oud hoeven te worden en heeft nooit een dip in zijn carrière meegemaakt. Met andere woorden: hij heeft nooit iets kunnen doen dat zijn iconografie kapotmaakte.

Eeuwig jong, eeuwig iemand anders

Mocht dat klinken als een goede deal — onsterfelijkheid in ruil voor je persoonlijkheid — wel... Dat is het dus niet. Ten eerste omdat sterven op je 24e niet bijster plezierig is, maar ook omdat maar weinig van dergelijke *live fast, die young*-iconen — waar Dean een ultiem voorbeeld van is — gelukkig waren tijdens hun leven. Dean worstelde met heel wat demonen en het is maar de vraag of hij klaar was voor de Grote Doorbraak. Opvallend detail: zijn tegenspelers in *Rebel without a Cause*, Natalie Wood en Sal Mineo, werden al evenmin erg oud. Wood verdrong op haar 43^e, terwijl Mineo op zijn 37^e werd neergestoken door een drugsverslaafde tiener.

Andere voorbeelden dienen zich aan. Marilyn Monroe deed zich haar hele leven dommer voor dan ze was. Ze werd door gehaaide agenten en producenten omgetoverd tot een typetje waar ze zich nooit helemaal comfortabel bij voelde. Ze speelde het verleidelijke, niet al te snuggere blondje, maar zat in haar trailer *Ulysses* van James Joyce te lezen. Ze stierf op haar 36e aan een overdosis pillen, maar dankzij de prints van Andy Warhol en de talloze décolletéfotografieën overleefde vooral haar seksbom-imago. Over haar intellect en tragische privéleven, met miskramen en depressies, is veel minder bekend.

Op gelijkaardige manier was Elvis Presley voor een groot deel een constructie van zijn manager, 'Colonel' Parker, die het doen en laten van 'The King of Rock And Roll' controleerde en elke laatste cent uit hem perste. Tegen zijn veertigste functioneerde Presley alleen nog maar op pillen en was hij elk

contact met de werkelijkheid verloren. Op zijn 42^e zakte hij finaal in elkaar. Recenter konden jonge sterren als River Phoenix en Heath Ledger de last van het succes niet dragen. De eerste zocht zijn toevlucht in drugs en stierf begin jaren negentig aan een overdosis, de tweede nam een cocktail pillen tegen rugpijn, slapeloosheid en wie weet wat nog allemaal en werd nooit meer wakker.

Industry of death

Elk jaar publiceert het Amerikaanse tijdschrift *Forbes* zijn lijst met de rijkste doden: celebrity's die het tijdelijke voor het eeuwige hebben ingewisseld, maar nog altijd goed zijn voor een riant jaaromzet. Sinds zijn dood staat Michael Jackson — met meer dan 170 miljoen dollar inkomsten — consequent bovenaan. Elvis Presley doet het zo'n veertig jaar na zijn overlijden nog altijd prima, met een imperium dat jaarlijks zo'n 55 miljoen opbrengt. Veel heeft te maken met de blijvende verkoop van zijn platen, maar ook met zijn afbeelding op van alles en nog wat, van posters tot kitscherige spiegels en klokken. In vergelijking is de industrie rond James Dean met 3 miljoen per jaar klein bier. Toch is het voor iemand die in 2015 zestig jaar onder de zoden ligt, niet bepaald slecht verdiend.

Niet veel mensen spreken er over, maar er bestaat in de entertainmentwereld een goed draaiende *industry of death*, die het imago van een overleden persoon genadeloos blijft verkopen zolang mensen het hebben willen. In de vroege jaren negentig was Dean te zien in een spotje voor McDonald's, waarin hij over Times Square liep in exact dezelfde pose als op Stocks iconische foto, maar dan terwijl hij een hamburger aan het eten was. Of hoe een legendarisch portret van eenzaam non-conformisme geclaimd werd door een van de grootste commerciële monsters ter wereld. ■

LIFE VANAF 23 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

@DennisVanDessel

KINEPOLIS® & VERTIGO
 presenteren

Sneak PREVIEW

8/9
OM 20u

Met de maandelijkse Sneak preview van Kinepolis en Vertigo is het elke keer weer een verrassing welke film je te zien krijgt.

Iedere 2de dinsdag van de maand ontdek je zo een topfilm in avant-première. Je ziet de film als allereerste en achteraf horen we ook graag jouw mening over de film.

Laat je 1 keer per maand volledig verrassen tijdens de Sneak Preview in Kinepolis Antwerpen.

Info & tickets: kinepolis.be/sneak

DE DANS ONTSPRONGEN

De naam **Wim Vandekeybus** doet in de eerste plaats denken aan virtuoze dansvoorstellingen, maar de choreograaf heeft nog andere passies. Cinema bijvoorbeeld. Op zijn 52^e maakt hij zijn bioscoopdebuut met het verrassende *Galloping Mind*. “Als regisseur moet je nadenken, maar niet te veel.”

tekst RUBEN NOLLET

Een Engelstalig koppel dat in Hongarije woont, staat onder druk omdat zij kinderen wil en hij niet. Een herkenbare premisse, die een origineel staartje krijgt wanneer de focus beetje bij beetje verschuift naar een bende straatkinderen die een jongen adopteren.

Galloping Mind is uitdagende cinema. Dat hoeft niet te verbazen, want de Belgische productie komt uit de koker van een man die ervan houdt om zijn publiek te confronteren: Wim Vandekeybus, de Kempenzoon die de voorbije dertig jaar internationale roem oogste met zijn dansgezelschap Ultima Vez.

Als iemand met zijn staat van dienst een film maakt, zou je verwachten dat hij dicht bij zijn vakgebied blijft. Zo steekt Vandekeybus echter niet in elkaar. “Een dansvoorstelling in een film gieten, kan interessant zijn. Maar meestal is de voorstelling zelf beter. Ik ging liever op zoek naar iets anders.”

The Deer Lover

Dat hij zich ooit op cinema zou storten, stond in de sterren geschreven. In zijn stukken maakt hij al langer gebruik van zelfgemaakte filmpjes en hij is altijd al een filmfan geweest.

“Als jongeman ging ik constant naar het filmmuseum in Brussel”, vertelt hij. “Elke vrije dag zat ik daar, ook al had ik weinig geld. Ik heb alles bekeken, ook stille films. Ik bezit echter geen enorme filmcollectie en heb geen archief van scènes in mijn

geheugen. Sommige regisseurs zien elke scène als een verwijzing naar een andere en kunnen uit het hoofd allerlei fragmenten opsommen en beschrijven. Daar heb ik geen behoefte aan. Ik wil dat mijn scènes op zichzelf staan, dat ze uitdrukken wat ik voel en zie.”

Na een beetje aandringen wil Vandekeybus toch één titel noemen die een diepe indruk op hem naliet: *The Deer Hunter*, het indringende Vietnamdrama van Michael Cimino uit 1978. “Die film heeft me ontzettend geïnspireerd”, legt hij uit. “Eigenlijk is het een soort spiegel voor *Galloping Mind*, omdat hij ook op een totaal andere plaats eindigt dan waar hij begint. De rauwe Vietnamscènes zouden bij ons de scènes met de kinderbende kunnen zijn, waar ik dan heel klassieke momenten — over een relatie en een vriendschap — tegenover heb geplaatst.”

Kunst- en vliegwerk

Galloping Mind werd geproduceerd door Bart Van Langendonck, die met zijn bedrijf Savage Film onder meer *Rundskop* in goede banen leidde. Hij maakte de opmerking dat Vandekeybus het zich allesbehalve makkelijk heeft gemaakt door te werken met kinderen, dieren en water, drie dingen die de meeste filmmakers liever mijden.

“Daar denk ik niet over na”, reageert Vandekeybus. “Ik gebruik beelden en elementen. Door paarden in een steengroef te zetten in plaats van op het gras,

doet een scène denken aan een western. En als ze uit de zee opduiken, krijgen ze iets onvatbaars. Dat is meer mijn manier van werken. *Galloping Mind* is vooral gebaseerd op het instinctieve. Dat geldt voor alles wat ik doe. Als regisseur moet je nadenken, maar niet te veel.”

Films maken is ook improviseren en Vandekeybus, die altijd al geprobeerd heeft om zo vrij mogelijk te werken, durfde ook nu dingen te doen waar anderen zich niet aan zouden wagen. “Mijn ploeg moest flexibel zijn. Als ik op de dag zelf een haalbaar idee kreeg voor een extra scène, dan moest die gedraaid worden. Zo is de scène met actrice Orsi Tóth aan de biljarttafel ontstaan. Alles werd heel snel op poten gezet. We hebben ze op drie uur gedraaid en de meeste mensen die je ziet, zijn crewleden. Dat vind ik mooi, maar je kunt dat enkel doen als je ploeg aan je kant hebt.” ▣

VANAF 2 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» DISCIPLINE-DANS

Wim Vandekeybus is niet de eerste kunstenaar die zijn discipline achter zich laat om het als filmmaker te proberen. Op Vertigoweb.be stippen we nog enkele roemruchte voorbeelden aan.

FILMKUST

Elders in dit blad kan je honderduit lezen over *Café Derby* en *Cafard*, de openings- en slotfilm van het Filmfestival Oostende. Maar het cinemafeestje aan 't zeetje — dat loopt van 11 tot 19 september — heeft veel meer in petto. Een duik in het aanbod!

HAPPINESS

Lang voordat Philip Seymour Hoffman een graag geziene gast was in filmproducties groot en klein, speelde hij misschien wel de rol van zijn leven als de contactgestoorde Andy in deze gitzwarte komedie van Todd Solondz. Net zoals andere bijzondere bestjes *Adam's Apples*, *Adaptation* en *Big Fish* onderdeel van de eigenzinnige selectie van festivalmaster Maaïke Cafmeyer.

UN DÉBUT PROMETTEUR

Dat Vlaamse acteurs en filmmakers het steeds vaker over de grenzen gaan zoeken, wordt bevestigd door de Filmfestival Oostende gaat Vlaams-sectie. Hongarije, Groot-Brittannië en Colombia komen aan bod, maar ook Frankrijk passeert de revue met Matthias Schoenaerts-knaller *Maryland* en *Un début prometteur*, de eerste langspeler die Veerle Baetens in ons buurland ging draaien.

JOURNEY TO THE SHORE

Geen filmfestival zonder avant-premières. Van Malick-trip *Knight of Cups* over daverende drugsthiller *Sicario* tot Young Adult-fenomeen *Me and Earl and the Dying Girl*: al deze Amerikaanse producties maken hun Belgisch debuut in Oostende. Maar ook andere landen zijn vertegenwoordigd. Neem nu *Journey to the Shore*, een roadmovie van Japans meester Kiyoshi Kurosawa met een geest als hoofdpersonage.

YOUTH

Nadat Italiaans regisseur Paolo Sorrentino met *La grande bellezza* de wereld én een Oscarbeeldje veroverde, klopte hij aan bij Michael Caine en Harvey Keitel. De klashakken vertolken de hoofdrollen in dit drama dat zich afspeelt in een exclusief resort in de Alpen. Deel van de Look!-competitie waarin de nadruk ligt op de visuele kwaliteiten van cinema.

THE TREASURE

Voor de tweede keer stelt het Filmfestival Oostende de Taste of Europe-sectie voor, met Europese topproducties die in België nog geen verdeler vonden. Naast het Oostenrijkse *Bad Luck* en het Spaanse *Magical Girl* krijg je ook de kans om *The Treasure* te ontdekken. Daarin vertelt de Roemeense regisseur Corneliu Porumboiu (*Police, Adjective*) het verhaal van enkele hopeloze schattenjagers.

→ MEER INFO OP FILMFESTIVALOOSTENDE.BE EN WEDSTRIJD OP VERTIGOWEB.BE!

WEGWIJS IN HET DOOLHOF

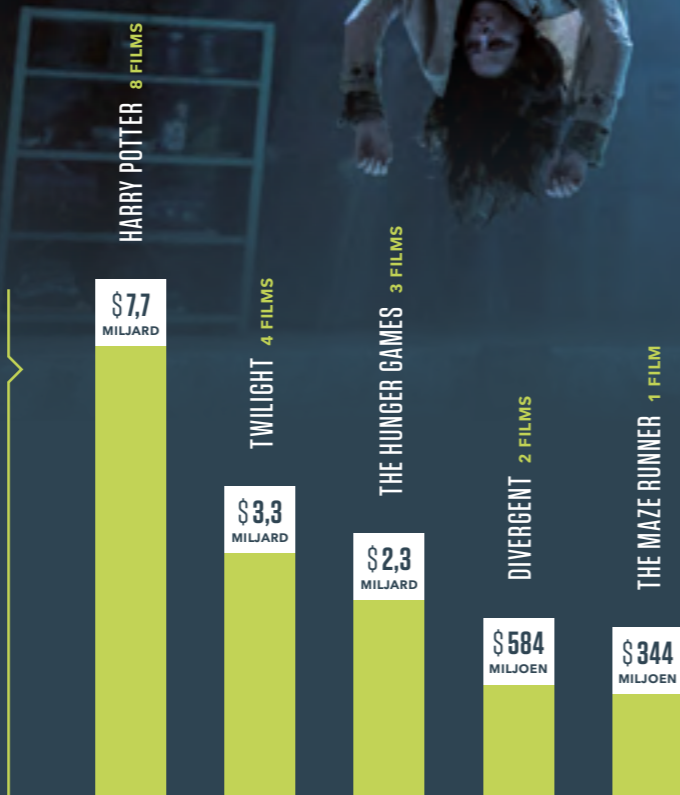
Van *Harry Potter* over *Twilight* tot *The Hunger Games*, films gebaseerd op Young Adult-boeken hebben al een flinke duit opgebracht. Deze maand is het de beurt aan *The Maze Runner*-sequel *The Scorch Trials* om volk naar de zalen te lokken. Er lijkt dus nog geen einde aan de YA-hype te komen. Of toch?

tekst JIMMY VAN DER VELDE

SUCCES VERZEKERD

Hollywoodfilms voor jongvolwassenen zijn van alle tijden, maar pas sinds vorig decennium beschouwt Tinseltown het Young Adult-genre als een *cash cow*. Adaptaties van boeken voor 12- tot 25-jarigen, liefst van al verhalen in een fantasy- of scifi-setting, waren plots immens populair. De grote schare fans van de romanreeksen en het feit dat jongeren steeds meer geld uitgeven aan ontspanning, speelden daarin een cruciale rol.

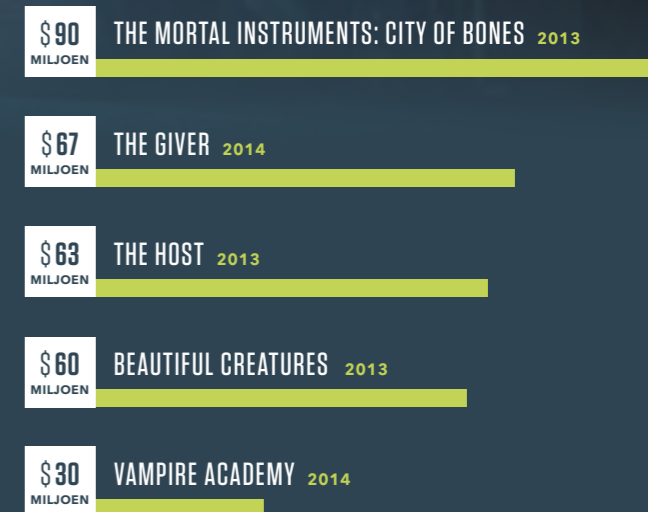
De aftrap werd gegeven door Harry Potter, de bebrilde tovenaars wiens franchise 7,7 miljard dollar in het laatje bracht. De eerste aflevering van *The Twilight Saga* kondigde in 2008 een nieuw hoofdstuk aan. Na het romantische bloedzuiger-succes gingen studiobonzen met dollartekens in de ogen op zoek naar boeken over jeugdige interesses als liefde, onzekerheid, magie, rebellie en angstaanjagende toekomstbeelden.

HONGERIG HOLLYWOOD

De medaille heeft ook een keerzijde. YA-films zijn namelijk geen garantie op rinkelende kassa's. De strijd om het publiek is haast even intens als de Hongerspelen. Er zijn zowel winnaars als verliezers. Een van de befaamdste *losers* is de heksenromance *The Mortal Instruments: City of Bones* (2013), naar een boek van Cassandra Clare. De producenten hoopten op een kersverse franchise, maar de povere negentig miljoen dollar die de eerste film opbracht, stak een stokje voor de geplande sequel met Sigourney Weaver als nieuw castlid.

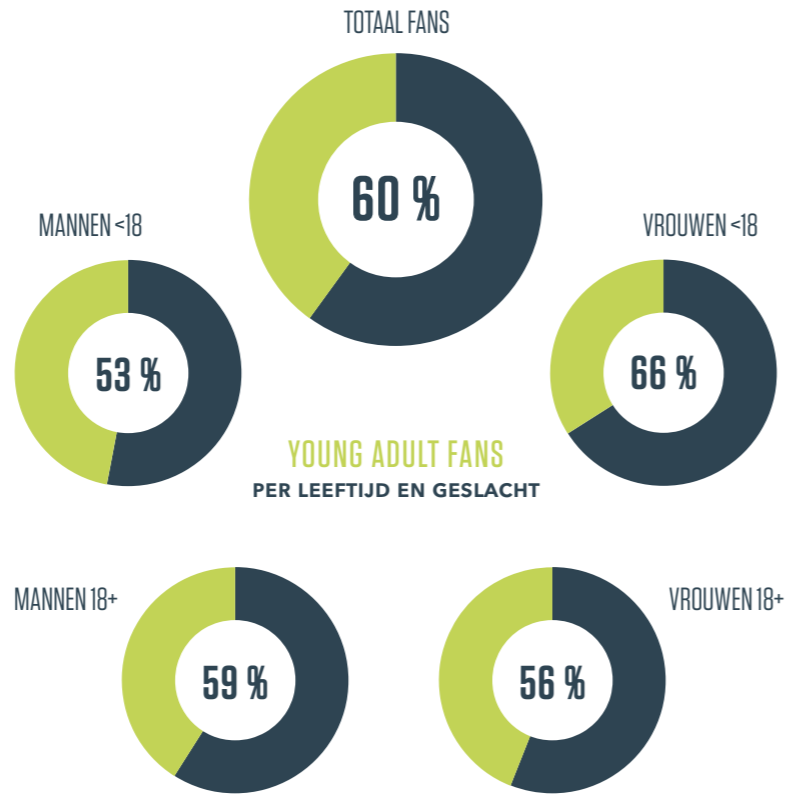
Films als *Beautiful Creatures*, *The Host* en *The Giver* waren een gelijkaardig lot beschoren. Conclusie: YA-verfilmingen verlangen meer dan enkel een semi-populair boek als bronmateriaal. Een groot gevolg, de juiste cast en een aanpak die ook een volwassen publiek aanspreekt, lijken cruciaal voor een geslaagd eindproduct. Een project overhaast groen licht geven uit winstbejag niet.

GIRL POWER

Bella Swan, Katniss Everdeen, Tris Prior: de protagonisten uit de bekendste YA-titels zijn dames met een stevig paar *cojones*. Nu Hollywood kritiek krijgt omdat vrouwen er nog steeds minder kansen krijgen dan mannen, zijn Young Adult-adaptaties de perfecte manier om blockbusters te overgieten met een feministisch sausje. De box-office-cijfers spreken voor zich. De laatste *Twilight*-aflevering lokte tijdens het Amerikaanse openingsweekend 80 procent vrouwelijke bezoekers. *The Hunger Games: Mockingjay — Part I* opende met 60 procent vrouwelijke bioscoopgangers.

Gaan die dames enkel voor de romantiek? *Nope!* De films bieden namelijk hoofdfiguren die vechten, tegen de stroom oproeien en de touwtjes in handen nemen. Een verademing in een wereld waarin jongenshelden als Iron Man en Batman het laken naar zich toe proberen te trekken. Toch zijn ook mannen niet allergisch voor YA-vehikels. Volgens een Nielsen-studie uit 2014 zijn 53 procent van de minderjarige jongens en 59 procent van de volwassenen mannen fan van het genre.

WAT NU?

De Young Adult-hype zal nog wel een tijdje mee gaan. Dat bewijzen de vele YA-boeken waarvan filmstudio's de rechten hebben gekocht. Een van de opvallendste adaptaties die we binnenkort mogen verwachten is *Miss Peregrine's Home for Peculiar Children* van Tim Burton, naar het eerste boek uit een romantrilogie van Ransom Riggs. Of de mix van een populaire bestseller, een toplocatie — Brasschaat! — en klasbakken als Eva Green, Judi Dench en Samuel L. Jackson tot een filmsucces leidt, moet in maart 2016 blijken.

Maar Tinseltown heeft nog meer potentiële troeven achter de hand. Titels als *The 5th Wave*, *Daughter of Smoke and Bone*, *Grasshopper Jungle*, *Monument 14*, *Red Rising*, *All the Bright Places* en *Break My Heart 1,000 Times* moeten de YA-machine de komende jaren draaiende houden. Zolang de hype niet tegen een metaforische ijsberg knalt, ziet Hollywood ook geen reden om een alternatief te zoeken. ▣

VANAF 23 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

@TheJimeister

» HET JONGE VERLEDEN

Films voor en over jongvolwassenen zijn er al sinds het ontstaan van de cinema. Onze web-redacteur duikt op Vertigoweb.be het verleden in voor een kort overzicht van Young Adult-films uit de filmgeschiedenis.

WISSEL VAN DE WACHT

In november komt er met *The Hunger Games: Mockingjay — Part 2* een einde aan de avonturen van Katniss Everdeen. De *Maze Runner*-franchise staat alvast klaar om de fakkel over te nemen. Vorig jaar was het nog bang afwachten of het eerste deel, over een stel jonge kerels die vastzitten in een enorm doolhof, geld in het laatje zou brengen, maar met een box office van 340 miljoen dollar bleek de troonpretendent genoeg potentieel te hebben.

De opbrengst is weliswaar niet zo indrukwekkend als de 691 miljoen van de eerste *Hunger Games*-film, maar die boekenreeks van Suzanne Collins ging natuurlijk wel bijna tien keer meer over de toonbank dan de doolhoftrilogie van James Dashner. Deze maand is het de beurt aan opvolger *The Scorch Trials* — die het speelveld enigszins opentrekt — om te bewijzen dat de honger naar de doolhofavonturen gegroeid is. Het megasucces van *The Hunger Games* lijkt misschien nog niet binnen handbereik, maar de serie staat alvast stevig zijn mannetje.

checkpoint@generationcreatives.be
016 24 29 18
@GENCREATIVES

powered by
FLANDERS
DC

• GENERATION CREATIVES is het netwerk voor iedereen die creatief en ondernemend is. Wil jij ook sneller vooruit? Het Checkpoint en de coaches zijn er om jouw ondernemende vragen te beantwoorden.

www.generationcreatives.be

GENERATION CREATIVES

• HET CHECKPOINT is het centrale infopunt van Generation Creatives en staat altijd voor jou klaar. Met raad en daad. En een frisse blik. Heb jij vragen? Bij Marie kan je steeds terecht. Bel, mail of kom langs en we zoeken samen naar antwoorden.

CAFARD

PANTSER-PRAAL

Na meer dan drie decennia in het vak heeft **Jan Bultheel** zijn eerste lange animatiefilm kunnen maken. In *Cafard* vertelt hij het vergeten verhaal van een peloton jonge Belgische soldaten dat tijdens WO1 de hele wereld rondreisde. “Bij ons iets à la Pixar maken? Vergeet het maar!”

tekst RUBEN NOLLET

Het leven is soms ondoordringend. Daar kan Jan Bultheel nu ook over meespreken. Al sinds de vroege jaren tachtig is hij professioneel bezig met animatie, maar om financiële redenen bleef zijn droom om een langspeelfilm te maken onvervuld. Tot het toeval hem een handje toestak.

In 2011 maakte hij voor het theaterstuk *Analysis - The Whole Song* een animatiefilm waarmee de acteurs op de planken in dialoog traden. “Samen met Peter Paul Milkain, een laatstejaarsstudent van het departement Digital Arts & Entertainment van de Kortrijkse hogeschool Howest, heb ik toen geëxperimenteerd met *motion capture*”, vertelt hij. “Na zes maanden hadden we twee uur aan *rushes* gedraaid. Het

project werd geen succes, maar ik besepte dat ik evengoed een langspeelfilm had kunnen maken.”

Worstelen tegen de Duitsers

En Dame Fortuna had nog een extra cadeautje klaar. Toen de regisseur en zijn gezin de volgende zomer richting Italië reden, vertelde zijn vrouw dat ze tijdens een lezing een verbluffend verhaal had gehoord. Het ging over de Autos-Canons-Mitrailleuses — afgekort ACM — een Belgische eenheid die tijdens de Eerste Wereldoorlog als eerste ooit gepantserde wagens inzette.

“Ze hebben de hele wereld rondgereisd, maar militair zijn ze nooit van enige betekenis geweest. Nochtans was het een elitekorps van uitverkoren jonge mannen die dolgraag wilden

meevechten ‘met die auto’s met kanonnen op’. Maar het liep ongelooflijk fout. Wat dat korps meemaakte, is één lang drama vol ongelooflijke tragiek.”

De regisseur, die sowieso al met het idee speelde om iets te doen rond de nakende herdenking van WO1, begreep dat hij na zijn methode nu ook zijn onderwerp te pakken had. “In een mum van tijd had ik een eerste versie van het scenario op poten gezet. Mijn hoofdpersonage, de worstelaar Jean Mordant, is gebaseerd op een wereldkampioen Grieks-Romeins worstelen die deel uitmaakte van de ACM. Dat vond ik heel symbolisch: de crème de la crème van het Belgische volk gaat mee tegen de Duitsers vechten. Het lijkt wel een publiciteitsstunt.”

Eenvoud als troef

Werken met *motion capture* was voor alle betrokkenen een ontdekkingsreis en het resultaat is op zijn minst uniek te noemen. *Cafard* lijkt in niets op pakweg Spielbergs *Kuifje*-film, ook al zijn ze op precies dezelfde manier gemaakt.

“We hebben met opzet gekozen voor een doorgedreven simpele stijl”, legt de cineast uit. “Omdat we weinig tijd hadden, moesten we alles zo eenvoudig mogelijk houden. Het haar is een vorm die op het hoofd van de acteurs werd geplakt, de kostuums zijn stijve objecten, de armen zijn nauwelijks gearticuleerd en de zee is een blauw vlak met wat witte lichtjes. In Hollywoodanimatie wordt elk kleinste detail weergegeven. Dat kost enorm veel tijd en geld en die luxe hadden wij niet.”

Bultheel ziet die eenvoud niet als een handicap, integendeel: het zou wel eens een enorme troef kunnen worden. “Ik vind het krankzinnig dat bijna iedereen in de Europese animatiewereld zo krampachtig zit te staren op details. Die *rat race* naar realistische perfectie is onzin. Als je bij ons de ambitie koestert om een film à la Pixar te maken, kan je het toch schudden. Ik hoop dat *Cafard* bewijst dat het ook anders kan.”

Ondanks de rudimentaire stijl hamerde de filmmaker sterk op authenticiteit. Dat is ook de reden waarom de Vlaamse personages zich uitdrukken in het Oostendse dialect. “Rond de herdenking van de Eerste Wereldoorlog passeerden series als *In Vlaamse velden*, waarin de acteurs toch weer een soort beschaafd Nederlands spreken. Dat

klinkt altijd zo artificieel. Ik wou dat *Cafard* echt overkwam, zeker met die geanimeerde personages. En daarnaast is het Oostends natuurlijk ook een heel sappig taaltje.”

VANAF 23 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» GETEKEND BELGIË

“Er loopt veel animatietalent rond in België”, vindt Jan Bultheel, en hij heeft gelijk. Daarom zetten we online een paar sterke animatiebedrijfjes van eigen bodem in de kijker.

DROOM- BEELD

SPECTRUM

Een nieuwe solotentoonstelling in het Turnhoutse cultuurcentrum de Warande, een boek met zijn werk van de afgelopen vijftien jaar en plannen voor een volgende film: beeldend kunstenaar en filmmaker **Nicolas Provost** staat voor een belangrijk najaar. “Het volgende hoofdstuk wordt nog cinematografischer.”

tekst RUBEN DEMASURE

Filmfans kennen hem van zijn indringende langspeeldebuut *The Invader* (2011), maar in zijn videowerk zet Nicolas Provost al langer de codes, verwachtingspatronen en narratieve kunstgrepen van de cinema onder spanning. Voor zijn nieuwste expo laat de kunstenaar uit Ronse zich inspireren door “de huidige apocalyptische sfeer in de wereld.”

Provost raakte de laatste jaren gefascineerd door de transitie van kapitalisme naar post-kapitalisme en liet zich leiden door denkers als Jeremy Rifkin. Deze Amerikaanse econoom beschrijft een nieuwe economische revolutie, mogelijk gemaakt door groene energie, de digitale

revolutie en het urgente klimaatprobleem. Maar eerst moeten we nog de naweën van het neoliberalisme trotseren.

Futuristische postkaart

Volgens Provost bestaat de uitdaging erin om verontwaardiging en fascinatie productief om te zetten. “Eerder dan verhalen te vertellen, gaat het mij om de vraag hoe ik het klimaat op een abstracte manier kan grijpen, en emotioneler kan gaan. Esthetiek blijft voor mij de toegang tot het werk. Het plezantste aan kunst maken is dwepen met schoonheid.”

Provost presenteert in de Warande twee monumentale videoinstallaties. Het eerste werk, *Exodus*, bestaat uit vier

Cinemascope-projecties naast elkaar. Het panorama toont iconische natuurlandschappen in het westen van de Verenigde Staten. Voor de kunstenaar is de installatie een soort levende postkaart, waarin de toeschouwer de verlaten planeet opnieuw kan bezoeken als toerist. Slow motion en stilte versterken de post-apocalyptische sfeer.

Het tweede werk is een spiegelinstallatie die in de lijn ligt van Provosts vroegere werken als *Pommes d'Amour* (2001), *Papillon d'Amour* (2003) en *Bataille* (2003), waarin hij shots uit films van Alain Resnais, Ingmar Bergman en Akira Kurosawa splitste en spiegelde. “Met de spiegeleffecten voegde ik een

dimensie toe aan films die strikt genomen 2D-ervaringen zijn. Nu creëer ik met echte spiegels een zintuiglijke en lichamelijke beleving.” De abstracte beelden genereren een audiovisuele ervaring van ruimtelijke oneindigheid. Provost kijkt met fascinatie naar entrepreneurs als Elon Musk die geloven de mensheid te redden door Mars te koloniseren. De installatie reflecteert tegelijk de romantiek en de horror van een dergelijk idee.

Droommachine

Provost staat naar eigen zeggen zelf ook op een scharniermoment in zijn carrière. “Het volgende hoofdstuk wordt nog cinematografischer,” vermoedt hij. “Ik stel me vaak de vraag wat cinema vandaag moet zijn, en mijn antwoord is: kiezen voor de puurheid van het beeld als antigif voor al het spektakel in de zalen.” Provost wil nog grote producties

maken. Gesprekken met agenten in Hollywood na *The Invader* waren echter een ontzuivering. “Films als *Under the Skin*, die een hele nieuwe generatie inspireren en die cinema opnieuw in vraag stellen, komen eens om de tien jaar. Maar dan zie je dat 90 procent van de filmindustrie dat niet begrijpt.”

Provost schrijft aan een tweede speelfilmproject, voorlopig ook *Exodus* getiteld, dat is gevoed door hetzelfde thema als de tentoonstelling. Daarnaast werkt hij aan een kortfilm die een tweeluik zal vormen met *Moving Stories*, de soortgenoot uit 2011 waarin hij louter met beelden van een vliegende Boeing zijn verhaal vertelde. In het nieuwe werk wordt een taxi vanuit de lucht gevolgd doorheen Manhattan, waarbij flarden dialogen van de passagiers een complot sfeer creëren.

Samen met de expo wordt *Nicolas Provost. Dream Machine* voorgesteld,

een eerste overzichtsboek. Omdat hij de essentie van zijn werk in een aantal stills moest vatten, werd Provost verplicht om op een andere manier over zijn werk te gaan nadenken. De Engelstalige monografie bevat teksten van een zevental auteurs en een interview. “Het voelt echt als de afronding van het eerste hoofdstuk van mijn carrière.”

In de Warande is al een glimp van de toekomst te ontdekken.

Exodus loopt van 12 september tot 14 februari 2016 in de Warande te Turnhout.

In samenwerking met MOOOV toont Provost elke maand één van zijn lievelingsfilms in Utopolis Turnhout.

Nicolas Provost. *Dream Machine*. Lannoo.

@RubenDemasure

Courtesy Tim Van Laere Gallery, Antwerp

“CINEMA IS BETOVERD WORDEN”

In *Terug naar morgen*, de eerste langspeelfilm van Lukas Bossuyt, vertolkt **Koen De Graeve** een universiteitsprofessor die erin slaagt e-mails terug te sturen in de tijd. Het begin van een romantisch sciencefictionavontuur van eigen bodem. “Er is meer dan *Star Wars* en *Star Trek*.”

tekst **STEVEN TUFFIN**

Je belt op het perfecte moment. Het is hier maar druilerig.” Koen De Graeve, de Vlaamse acteur die doorbrak als de leutige cafébaas uit *Dagen zonder lief* en nadien furore maakte in onder meer *Loft*, *De helaasheid der dingen* en *Tot altijd*, spendeert zijn zomervakantie in het vandaag niet zo warme zuiden. “Eerst trokken we enkele weken naar Spanje, nu zitten we bij mijn schoonouders in Frankrijk.”

Viktor, zijn personage in *Terug naar morgen*, heeft geen tijd voor dergelijke uitstapjes. De universiteitsprofessor heeft het immers te druk met uitvinden. Samen met zijn assistent Titus (Robrecht Vanden Thoren) is hij op zoek naar een manier

om dingen terug te sturen in de tijd. Na een ogenschijnlijke doorbraak gaat het duo over tot een eerste echte test: ze zenden een e-mail naar het verleden. Een daad die niet zonder gevolgen blijft voor de idealistische Tom (Matteo Simoni).

Zo ontvouwt zich een intrigerend relaas waarin bokkensprongen worden gemaakt tussen heden en verleden — twee tijdvakken die minder standvastig blijken dan dat ze lijken — en waarin sciencefiction- en thrillerelementen hand in hand gaan met drama, romantiek en een vleugje filosofie.

“Het heeft scenarist-regisseur Lukas Bossuyt acht jaar gekost om het project te verwezenlijken”, vertelt De Graeve enthousiast. “Hij moest hemel en aarde bewegen om een ambitieuze film als deze van de grond te krijgen. Iedereen

ontving hem wel met open armen, maar hij kreeg telkens de vraag om de regie uit handen te geven. Omdat hij op dat vlak weinig tot geen ervaring had. Maar dat was buiten de waard gerekend. Lukas is niet alleen enorm gedreven maar ook ontzettend koppig. (*lacht*) Toen hij bij het productiehuis Caviar terechtkwam, viel alles eindelijk in zijn plooi.”

Heb jij meteen toegehapt?

KOEN DE GRAEVE: “Natuurlijk was het een beetje een sprong in het duister. Ik werk vaak samen met mensen met wie ik bevriend ben of van wie ik het vorige werk ken. Dat was bij Lukas dus niet het geval. Maar het scenario was zo straf. Spannend, intrigerend... een echte *pageturner*. Daar kon ik onmogelijk nee tegen zeggen.

Schrikte Bossuyts gebrek aan ervaring je niet af?

“Na enkele gesprekken besepte ik hoe gedreven Lukas was. Het werd alsnair duidelijker dat hij niet over één nacht ijs was gegaan. Ik kon me dan ook niet voorstellen dat hij het na al dat harde voorbereidingswerk zou verknallen. Terecht, want op de set ontging hem geen enkele detail. Het duurde zelfs eventjes voordat hij bepaalde zaken losliet en aan de crew toevertrouwde. (*lacht*)”

Misschien verklaren zijn studies burgerlijk ingenieur die nauwgezetheid?

“Ik voelde vooral zijn liefde voor de wetenschappelijke kant van het leven. Hij is erin geslaagd een schijnbaar van de pot gerukt gegeven geloofwaardig

weer te geven. Cinema is betoverd worden en daarvoor heb je *masters of make believe* nodig. Zeker bij een sciencefictionfilm die het niet moet hebben van spectaculaire lasershows en angstaanjagende aliens, maar van romantiek en morele vraagstukken.”

Hou je zelf van sciencefiction?

“Ik ben een fan van zowel *science* als van *fiction*. (*lacht*) Dit moet de eerste vakantie in jaren zijn dat ik geen wetenschappelijk boek bij heb als ontspanningslectuur. Ik ben ontzettend nieuwsgierig. Ik weet graag hoe alles in mekaar zit en hoe de toekomst er mogelijk uit zal zien. Je mag ook niet vergeten dat alle luxe en comfort waarvan wij genieten te danken zijn aan de wetenschap.

Daarnaast behoort de update van *Battlestar Galactica* tot mijn top drie van favoriete tv-reeksen. Ondanks de gigantische ruimteschepen en de snode slechteriken gaat de serie in essentie over wat het betekent om mens te zijn. Na een verschrikkelijke aanval vluchten een paar honderdduizend mensen de ruimte in en moeten ze terugvallen op hun vernuft om te overleven. Daar smul ik van.

Ik beseft maar al te goed dat het sf-gehalte van *Terug naar morgen* heel beperkt is. Toch vind ik de idee dat je met een druk op een knop een mail naar het verleden kunt sturen enorm tot de verbeelding spreken. Het heeft iets van het dilemma van de verboden vrucht. Kun je eraan weerstaan of niet? En maakt het een verschil dat de daad geen sporen nalaat?”

Vind je niet dat de reclamecampagne de sf-elementen meer in de verf had mogen zetten?

“Nee! Je kunt niet ontkennen dat sciencefiction nog steeds onmiddellijk gelinkt wordt aan buitenaardse wezens en andere fantastische elementen. Er is echter meer dan *Star Wars* en *Star Trek*. Daar is *Terug naar morgen* een mooi bewijs van.”

Kun je – zonder te veel van de plot te verklappen – meer vertellen over de manier waarop je de verschillende versies van Viktor benaderde?

“Lukas en ik hebben het vaak gehad over de essentie van het zijn. Wat bepaalt het karakter van een mens? Welke momenten zijn het belangrijkste in ons leven? Op die manier kwam ik tot verschillende inzichten. Eén daarvan was dat ik een goedkope snorren- en pruikenshow absoluut wou vermijden. Je genetische codes zijn immers onwrikbaar. Bovendien ben ik ervan overtuigd dat een te groot visueel verschil de kijker alleen maar uit de film zou rukken. Ik ging dus eerder op zoek naar kleine, subtiele variaties op dezelfde man en focuste me vooral op de invloed van de prikkels van buitenaf. Je merkt het: het was een hele zoektocht. Een

heerlijke uitdaging voor een acteur, met andere woorden.”

Goedkope truc of niet: er is een hemelsbreed verschil tussen de ongeschoren Koen uit *Dagen zonder lief* en de gladgeschoren versie uit *Tot Altijd en Terug naar morgen*.

“Daar ben ik in ieder geval niet bewust mee bezig. Het is niet alsof ik voor elk project mijn vorige personages bekijk en vergelijk om dan een look te kiezen. Zoiets gebeurt heel organisch. Ik geloof dat iemands uiterlijk bepaald wordt door twee dingen: de manier waarop hij gepercipieerd wil worden en zijn gemoedstoestand.”

Kunnen we daaruit concluderen dat de tientallen kilo's die je voor *Tot altijd* verloor een ander mens van je hebben gemaakt?

“Een ander mens? Nee, een smaller mens. (*lacht*) En gedreven. Daar heeft het overlijden van mijn moeder ook iets mee te maken. Opeens werd ik frontaal met de sterfelijkheid geconfronteerd.”

Ondertussen ben je wel verlost van het lamme goedzak-imago dat je tijdens je vroege filmdagen achtervolgde.

“Gelukkig maar, want op een bepaald moment had ik echt schrik om getypecast te worden. In het theater heb ik daar nooit last van gehad. Ik blijf het echter moeilijk hebben met het fysieke aspect. Voortdurend op je lijn letten ontdoet je van een soort levensjus. Doe mij maar een Bourgondische levensstijl waarbij niks te veel is.

Het beste moet nog komen, dat weet ik zeker. Ik heb het de laatste tijd bewust wat kalmer aan gedaan omdat ik vooral niet wilde dat ik mijn job vanzelfsprekend begon te vinden. Ik wil me op straffe verhalen storten waarvoor ik het onderste uit de kan moet halen. Vandaar: daag me uit!”

VANAF 30 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waazinema

» TIJDREIS-TOPPERS

Online geven de *Vertigo*-redactieleden en andere onschuldige slachtoffers tekst en uitleg bij hun favoriete tijdreisfilm. Wedden dat *Back to the Future* van de partij is?

**FILM
FEST
GENT**

13 > 24
OKTOBER 2015

**PROGRAMMA BEKEND
24 SEPTEMBER,
TICKETS TE KOOP
VANAF 26 SEPTEMBER.**

Film Fest Friends kopen hun tickets al vanaf 24 september 19u. Friend worden? Kijk op www.filmfestival.be

ANTHONY HOPKINS

COLIN FARRELL

SOLACE

John Clancy (**ANTHONY HOPKINS**) is een gepensioneerde helderziende misdaadanalist. Wanneer een FBI-agent (**JEFFREY DEAN MORGAN**) en zijn partner (**ABBIE CORNISH**) te maken krijgen met een reeks bizarre moorden wordt Clancy erbij geroepen om te helpen bij het oplossen van de zaak en de seriemoordenaar (**COLIN FARRELL**) te vinden. Wat ze ook doen, de moordenaar is hen telkens een stap voor.

Anthony Hopkins schittert in deze donkere thriller die je nooit loslaat.

VANAF 16 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Madame Bovary

Regie Sophie Barthes
Cast Mia Wasikowska, Paul Giamatti
Speelduur 1u58
Vanaf 2 september in de bioscoop

Een bezielde Mia Wasikowska zet haar talentrijke schouders onder deze trouwe verfilming van Gustave Flauberts literatuurklassieker. De *Pride & Prejudice*-soortgenoot wordt gekleurd door luisterrijke kostuums, knappe settings en een melancholische soundtrack.

@TheJimeister

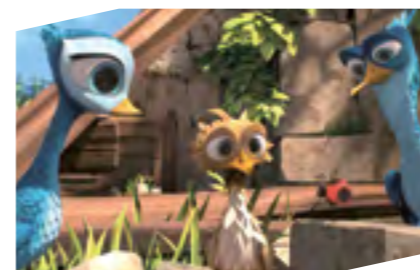

Knight of Cups

Regie Terrence Malick
Cast Christian Bale, Natalie Portman
Speelduur 1u58
Vanaf 16 september in de bioscoop

Filmexistentialist Terrence Malick bouwt verder op de zweverige structuur van *To the Wonder* met een filosofische trip over een scenarist met een bestaanscrisis. Verwacht sierlijke beelden, een dwalende hoofdfiguur en mijmerende voice-overs.

@TheJimeister

Gus

Regie Christian De Vita
Cast Veerle Dobbelaere, Sean Dhondt
Speelduur 1u30
Vanaf 16 september in de bioscoop

Het verhaal van Calimero krijgt een moderne update in deze animatiefilm over een schuwe vogel met grote dromen. Het guitige verhaaltje trakteert de allerjongsten op een spannend avontuur, maar ook op enkele duidelijke levenslessen.

@TheJimeister

Straight Outta Compton

Regie F. Gary Gray
Cast O'Shea Jackson Jr., Corey Hawkins
Speelduur 2u27
Vanaf 16 september in de bioscoop

De controversiële hiphopgroep N.W.A. is opnieuw *alive and kicking* in deze actuele muziekbiopic. Een mix van *8 Mile* en *Jersey Boys* aangedikt met strakke beats, toegewijde acteurs en heel wat *police brutality*.

@TheJimeister

Schneider vs. Bax

Regie Alex van Warmerdam
Cast Tom Dewispelaere, Maria Kraakman
Speelduur 1u36
Vanaf 23 september in de bioscoop

Het succes van *Borgman* heeft regisseur Alex van Warmerdam blijkbaar geïnspireerd. De Nederlander pakt opnieuw uit met een beklemmende thriller waarin donkere humor en geweld vermengd worden. Met opvallende rollen voor de Vlaamse acteurs Tom Dewispelaere en Gene Bervoets.

@RubenNollet

BESTE FILM. OOI.

Pan's Labyrinth

Regie Guillermo del Toro | Cast Ivana Baquero, Sergi López, Doug Jones
Speelduur 1u48 | Jaar 2008

Naast de onuitroeibare *Frozen*-oorworm 'Let It Go' heeft The Walt Disney Company nog iets veel verschrikkelijkers op het geweten: de moord op het sprookje. Al van in den beginne, sinds de Grimmadaptatie *Sneeuwwitje* (1937), heeft Het Huis van de Muis 's werelds befaamde fabels systematisch ontdaan van alle vuiligheid, wreedheid en verderf. Daar verkoop je namelijk weinig pretparktickets mee. Gelukkig hebben we nog de anti-Walt: Guillermo del Toro, een zwaarlijvige Mexicaan en De Laatste Levende Sprookjesverteller. Zijn allermooiste verhaaltje? *El Laberinto Del Fauno*, beter bekend als *Pan's Labyrinth*.

Net als bij de meeste parabels is het opzet oersimpel: om aan de gruwel van de Spaanse Burgeroorlog te ontsnappen verbergt de twaalfjarige Ofelia zich geregeld in het labyrint van de faun, oftewel haar onderbewustzijn. Hier geen

lieve prinsesjes of schattige sidekicks, maar donkere plekjes (het ondergrondse doolhof), raderwerken (de horloge-obsessie van de harteloze Captain Vidal), foetussen (Ofelia's ongeboren broertje) en monsters (de faun en de Pale Man, beiden meesterlijk vertolkt door de menselijke elastiek Doug Jones).

Ook het vermelden waard: het legertje insecten dat niet alleen voortdurend door het beeld scheert, maar tevens de camera lijkt te bedienen. De sierlijke doch subtiele beeldvoering maakt dat we geen enkel detail van del Toro's unieke universum — van de kleinste fee tot de grootste gifpad — hoeven te missen. De cineast noemt dit soort shots niet voor niets *eye protein* in plaats van *eye candy*.

Pan's Labyrinth betekende del Toro's definitieve doorbraak in Hollywood, maar de film had daar nooit gemaakt kunnen worden. Er worden vrouwen gemarteld en soldaten door het hoofd geschoten, zelfs voor Ofelia — spoiler

alert! - loopt het niet bepaald goed af. De dood is overal, en zo hoort het volgens del Toro: "Al van jongs af aan ben ik me bewust van mijn eindigheid. In Mexico heb ik mensen geëxecuteerd, onthoofd en levend verbrand zien worden. Niemand is veilig, ook de allerkleinsten niet."

En nu braaf naar bed, kindjes! ▣

@Jonas_Govaerts

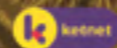
» KLAP

Ironisch genoeg plant del Toro een bioscoopbewerking van de Disneyland-attractie *The Haunted Mansion*. Dat de subversieve sprookjesverteller erin geslaagd is de wereld van Ome Walt te infiltreren, maakt van *Pan's Labyrinth* deze maand de Beste Film Ooit.

www.jekino.be/gus

Gus

een film van Christian De Vita

16/09 IN DE BIOSCOOP

VERTIGO

TRAKTEERT ZIJN

VIP-ABONNEES

OP EEN EXCLUSIEVE AVANT-PREMIÈRE

#1

Film: **Youth**

Datum: **21 september**

Locatie: **VIP-zaal – Utopolis Mechelen**

UTOPOΛIS

movies, moments & more!

www.utopolis.be

Alle info:

WWW.VERTIGOWEB.BE/ABONNEMENT

BELEEF DE MAGIE OP GROOT SCHERM
MET EEN LIVE-ORKEST EN KOOR VAN 250 PERSONEN

THE
LORD OF THE RINGS
THE TWO TOWERS
In Concert

26 DECEMBER 2015 · SPORTPALEIS ANTWERPEN
TICKETS EN INFO: 070 345 345 · WWW.SPORTPALEIS.BE

(MAX. €0,30/MIN.)